

ANYÁMÉK HAZAÉRNEK AZ ÚJ HÁZBA, ANYÁM hangosan a levegőbe szimatol, és agresszíven kérdezi, mi ez a bűz. A bűz szót fenyegetésnek vesszük, ezért csak vonogatjuk a vállunkat az öcsémmel, hogy nem tudjuk, mi nem érzünk semmit.

! Mindketten a könyvünket bámuljuk, nem nézünk fel, pedig csak akkor nyitottuk ki, amikor meghallottuk a kocsit. Már rég sötét van, mindennap sokáig bent vannak a városban, az irodában. A faterom zakót hord, anyám meg kosztümöt, mert tárgyalásaik vannak. Tárgyalásnak mondják, mintha ügyvédek lennének és a bíróságra járnának.

- Mi a baj? - kérdezi anyám, és mindketten mondjuk, hogy mi lenne, minden rendben van, a suliban is minden rendben van, ma egyikünk sem kapott semmilyen jegyet, és nem adtunk enni a macskáknak és a kutyának se még.

- Miért nem mosogattatok el - mondja, nem kérdezi. Nem kijelenti, hanem valahogy elpanaszolja. - Én ebbe bele fogok halni, hogy semmit sem csináltok.

Nem szólunk semmit.

- Ricsi! - szól oda a fateromnak. - Én ebbe bele fogok halni.

- Igazán segíthetnétek kicsit többet - szól a fater. Nem érdekli ez az egész, de ügyesen úgy csinál a hangjával, mintha őt is felháborítaná, hogy nem segítünk eleget anyámnak.

- Te sem csinálsz semmit - szól anyám most már sírós hangon. - Én ebbe bele fogok pusztulni. Ennyit nem lehet dolgozni.

Feltápászkodok, és elindulok.

- Abbahagyom a tanulást, és csinálom - mondom.

- Most már nem kell! - kezd kiabálni anyám. - Ilyenkor már nem kell.

- Nem kéne, hogy mondani kelljen - szól a faterom.

- Én ebbe bele fogok halni - szól újra anyám már sírva.

- Na, csinálom - mondom. - Hadd csináljam. - Kicsit elnyújtom, hogy kérdésnek, majdnem könyörgésnek hangozzon.

- Ne csináld, majd én csinálom - mondja anyám. - Dolgozok tizenhat órát, és utána mosogatok. - Sír.

- Hagyjad, anya, majd csinálom - mondom. Hősies és megadó vagyok egyszerre. - Úgyis kész vagyok a tanulással. - Bocsánat, hogy nem csináltuk meg.

- Biztosan kész vagy? - kérdezi sírva.

- Persze. Megyek, mosogatok.

- Én ezt nem bírom - mondja anyám a fateromnak a nagyszobában. Épp hallom, miközben elkezdem kikapolni a többnapos mocskos edényeket a mosogatóból, hogy aztán elkezdjem egyenként elmosni őket.

- Ennyit nem lehet dolgozni!

A HÁZBAN MEGY A BULI, KIHALLATSZÓDIK A ZENE meg a kiabálás. Lábujjhegyen ugrálok kőről kőre kint a kertben.

- A fű láva - mondom magamnak.

- Megfázol, kisfiam - mondja a fejemben a nagyanyám.

- Jaj, mami, inkább valami létrát hozzál, hogy ki tudjak menni innen a lávából.

- Ugrálj ki ide, itt már jó.

Ugrálok a hátsó kőterasz felé. Ott áll a nagyanyám azbesztruhában.

- Ügyes vagy, kisfiam. Vigyázz, le ne ess!

- De van nálad ragtapasz, ugye, mami?

- Persze, meg hintőpor is.

- Hát akkor nincs baj. Kiskoromban is mindig volt otthon sebhintőpor. Meg hidrokortizol meg fenolftalein meg Kalmopyrin meg Kaloderma meg szemcsepp, amit ki kellett volna dobni, mert megromlott, de nem dobtad ki. Meg Fa szappan.

- Igen. Én így vigyázok rád, kisfiam.

- De miért nem használtuk soha azt a kurva Fa szappant, mami? Miért a ruhásszekrényben tartottad?

- De használtuk. Csak volt mindig tartalék.

Felugrok a teraszra.

- Megmenekültem, mamikám! Nem égtem meg!

- Adsz egy puszit?

- Nem adok, mert mindig izzadt hajszagod van.

- Bocsánat.

- Semmi baj. Így is szeretlek, mamikám.

- Nem kérsz mégis egy kis sebhintőport?

- Nem, mami. Visszamegyek a buliba. Te maradj itt. Vigyázz, nehogy bejöjjön a láva.

- Jól van. Vigyázok.

- Nem lett volna szabad spórolni a Fa szappannal, mami.

- Nem baj, kisfiam.